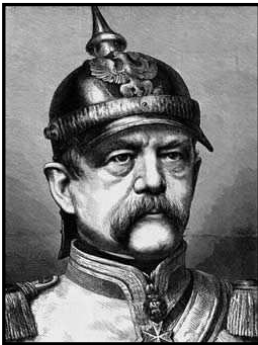

מתוך: "בברזל וברם"

הנאום בוועדת התקציב של בית הנבחרים הפרוסי

30 בספטמבר, 1862.

ביסמרק (1815-1898)

הקונפליקט נתפס באופן טראגי מדי ומוצג על ידי העיתונות באופן טראגי מדי ... העצמאות הגדולה של היחיד מקשה לשלוט בפרוסיה באמצעות החוקה ... משבר חוקה זה דווקא משהו מכובד. אנחנו ביקורתיים מדי. הדעה הציבורית משתנה; העיתונות אינה הדעה הציבורית, וידוע כיצד היא נוצרת. יש יותר מדי קטילינאים שאין להם מה להפסיד, שיש להם עניין במהפכות; אולם משימתם של נציגי הציבור היא להנחות את הלך הרוח, לעמוד מעליו. יש לנו דם חם מדי, יש לנו נטייה לשאת נשק כבד מדי לגופנו הרזה; אבל עלינו גם להשתמש בו. לא אל הליברליזם של פרוסיה נושאת גרמניה את עיניה, אלא אל כוחה. ייתכן כי בוואריה, וירטמברג ובאדן מקבלות בברכה את הליברליזם, אבל בשל כך אף אחד לא יעניק להן את התפקיד של פרוסיה. פרוסיה חייבת לאחד את כוחותיה ברגע הנכון, שאותו החמיצה כבר כמה פעמים. גבולותיה של פרוסיה אינם מתאימים לצורך קיום גוף מדיני בריא. לא בנאומים ובהחלטות הרוב יוכרעו השאלות הגדולות של תקופתנו – זו הייתה השגיאה של 1848 ו-1849 – אלא בברזל וברם.

(מגרמנית: יפתח הלרמן-כרמל)